

BILAG I.2

RÅDETS RESOLUTION

af 30. november 1994

om begrænsning af tredjelandstatsborgeres indrejse på medlemsstaternes område med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION —

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.1 —

VEDTAGER FØLGENDE RESOLUTION:

A. Generelle politiske betragtninger

1. Rådet erindrer om, at harmoniseringen af politikken for indrejse med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed blev tillagt højeste prioritet i den rapport fra ministrene med ansvar for indvandrings- og asylpolitik, som blev godkendt af Det Europæiske Råd i Maastricht i 1991. Denne politik er i princippet restriktiv. Under alle omstændigheder skal der tages hensyn til de bestående forpligtelser og den fremtidige udvikling i f. eks. GATT, GATS og OECD.
2. Rådet bemærker, at også afslutningen af drøftelserne vedrørende selvstændige erhvervsdrivendes indrejse indgår som en prioriteret foranstaltning i det prioriterede arbejdsprogram for 1994 på området retlige og indre anliggender, som Rådet vedtog på samlingen den 29. og 30. november 1993.
3. Rådet ser med tilfredshed på det fremskridt, der er gjort med undertegnelsen af slutakten og aftalerne under Uruguay-runden den 15. april 1994 i Marrakesh med henblik på en fri verdenshandel til fremme af investeringer og skabelse af arbejdspladser.
4. Rådet mener, at spørgsmålene om henholdsvis personers indrejse med henblik på at udøve en lønnet aktivitet og selvstændige erhvervsdrivendes indrejse i en vis udstrækning kan løses på forskellig vis. Indrejse af personer med henblik på udøvelse af en selvstændig økonomisk aktivitet, som bidrager til værtslandets økonomi (gennem investeringer, innovation, teknologioverførsel, jobskabelse), er til gavn for værtslandet. Kunstnere, som udøver en væsentlig selvstændig virksomhed, kan også gives tilladelse til indrejse.
5. Rådet mener ikke, at tredjelandstatsborgere bør have tilladelse til indrejse i en medlemsstat med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, hvis denne virksomhed ikke er af økonomisk interesse for denne medlemsstat eller nogen af dens regioner.
6. Rådet finder, at det bør sikres, at personer, som tilstræber at arbejde som lønmodtagere, ikke får indrejsetilladelse som selvstændige erhvervsdrivende.
7. Rådet finder ligeledes, at det skal undgås, at personer etablerer sig som selvstændige uden at have de nødvendige kvalifikationer og/eller finansielle midler; det skal ligeledes undgås, at de begynder at arbejde som lønmodtagere.
8. Rådet er enigt om, at man i denne resolution ikke skal behandle spørgsmålet om tredjelandstatsborgere, der lovligt har fast bopæl i en medlemsstat, men som ikke har ret til indrejse eller ophold i en anden medlemsstat. Der er enighed om, at dette spørgsmål skal tages op senere.
9. Rådet er i overensstemmelse hermed nået til enighed om, at medlemsstaternes nationale politik over for tredjelandstatsborgere, der søger om indrejsetilladelse eller tilladelse til at forblive på deres område med henblik på udøvelse af selvstændig virksomhed, skal baseres på nedenstående principper. Der er i Rådet enighed om, at medlemsstaterne ikke i deres nationale lovgivning må slække på nedenstående principper. Der er enighed om at være opmærksom på disse principper i alle forslag til revision af national lovgivning. Medlemsstaterne skal endvidere bestræbe sig på inden den 1. januar 1996 at sikre, at den nationale lovgivning er i overensstemmelse hermed. Principperne er ikke retligt bindende for medlemsstaterne og giver ikke individuelle personer grundlag for at rejse sag.
10. Rådet er enigt om, at det regelmæssigt skal undersøges, om resolutionen bliver fulgt, og om der er behov for at ændre den.
11. Rådet bekræfter i øvrigt, at anvendelsen af disse principper ikke er til hinder for anvendelse af nationale bestemmelser vedrørende den offentlige orden, folkesundheden og den nationale sikkerhed.

B. Personer, som ikke er omfattet af denne resolution

Harmoniseringsprincipperne gælder ikke for

- personer, der i medfør af EF-retten er omfattet af bestemmelserne om fri bevægelighed, dvs. EF-statsborgere, statsborgere i EFTA-lande, som er medlem af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og deres familiemedlemmer
- tredjelandstatsborgere, som har fået indrejsetilladelse med henblik på familiesammenføring for at slutte sig til EF-statsborgere eller ikke-EF-statsborgere, som har bopæl i den pågældende medlemsstat
- tredjelandstatsborgere, der i forbindelse med indrejse med henblik på at udøve beskæftigelse er omfattet af rettigheder i henhold til aftaler med tredjelandslande, som er fastsat i EF-retten samt i bilaterale og multilaterale aftaler såsom GATT-, GATS- og OECD-aftalerne
- tredjelandstatsborgere, der indrejser i medlemsstaterne med henblik på at arbejde som lønmodtagere. For disse personer gælder de principper, der findes i resolutionen om begrænsning af ikke-EF-statsborgeres indrejse i medlemsstaterne med henblik på at udøve beskæftigelse, som Rådet vedtog den 20. og 21. juni 1994
- tredjelandstatsborgere, der indrejser i medlemsstaterne for at studere. For disse personer gælder de principper, som er fastsat i resolutionen om tredjelandstatsborgeres indrejse i medlemsstaterne med henblik på studier.

C. Generelle principper*Punkt 1*

- 1) Denne resolution vedrører kun enkeltpersoner og berører ikke oprettelsen af selskaber.
- 2) Ved »selvstændig erhvervsvirksomhed« forstås enhver virksomhed, der med gevinst for øje udøves som enkeltmandsvirksomhed eller i form af et selskab, jf. EF-traktatens artikel 58, stk. 2, uden at der i noget af tilfældene er indgået et underordningsforhold over for en arbejdsgiver.
- 3) Kun selskabsdeltagere, der deltager aktivt i, og hvis tilstedeværelse er nødvendig ved gennemførelsen af selskabets mål og drift, vil kunne få tilladelse til at etablere sig på værtslandets område. Medlemsstaterne kan forbeholde sig ret til ikke at give selskabsdeltagere, som ikke besidder over halvdelen af eller en betydelig del af et selskabs aktier, indrejsetilladelse, medmindre de er lønmodtagere og har en arbejdstilladelse.

Punkt 2

- 1) Medlemsstaterne kan give indrejsetilladelse til tredjelandstatsborgere, der ønsker at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, når det er behørigt fastslået, at denne aktivitet vil give de fordele, der er omhandlet i del A, punkt 4, eller svarer til den aktivitet, der er omhandlet i sidste punktum i del A, punkt 4, i overensstemmelse med den enkelte medlemsstats krav, og at de almindelige bestemmelser vedrørende indrejse- og opholdsret er opfyldt.
- 2) I forbindelse med indrejseproceduren skal det sikres, at personer, som helt klart tilstræber at arbejde som lønmodtagere, eller hvis partnerskab eller direktørstatus dækker over lønnede ansættelsesforhold, ikke får indrejsetilladelse som selvstændige erhvervsdrivende. Med forbehold af punkt 8, stk. 2, berettiger tilladelsen til at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed efter indrejsen ikke til at søge eller acceptere arbejde på arbejdsmarkedet.

Punkt 3

- 1) Ansøgning om indrejsetilladelse med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed stiles til de efter national ret kompetente myndigheder i værtsstaten gennem denne stats konsulære eller diplomatiske repræsentation eller gennem en anden kompetent national myndighed, der er udpeget til dette formål, i ansøgerens oprindelige hjemland eller seneste opholdsland.
- 2) Ansøgning om indrejsetilladelse skal være ledsaget af oplysninger, der gør det muligt at vurdere, om den planlagte virksomhed opfylder betingelserne i punkt 2. Der skal endvidere vedlægges dokumenter, der godtgør, at virksomheden vil blive udøvet i overensstemmelse med gældende national lovgivning.
- 3) For at vurdere betingelserne i punkt 2 kan der i overensstemmelse med den nationale lovgivning f. eks. kræves følgende:
 - dokumenter vedrørende den påtænkte virksomheds art, omfang og varighed
 - dokumenter vedrørende det forventede behov for arbejdskraft
 - en beskrivelse af det sted, hvor virksomheden skal udøves; stedet skal være egnet til den påtænkte virksomhed
 - dokumentation for de finansielle midler, der står til rådighed for det tilstræbte mål.
- 4) For at bedømme, om gældende lovgivning overholdes, kan der i overensstemmelse med den nationale lovgivning f. eks. kræves følgende:
 - bevis for, at den selvstændige erhvervsdrivende opfylder værtslandets betingelser vedrørende erhvervsmæssige kvalifikationer og adgang til erhvervet

- for selskabers vedkommende, deres stiftelsesoverenskomst, offentliggørelsen eller registreringen af denne samt navnene på medlemmerne af administrations- og ledelsesorganerne og de tegningsberettigede selskabsdeltagere
- dokumenter fra politiet eller lignende dokumenter, som godtgør den pågældende erhvervsdrivendes integritet.

Punkt 4

- 1) Indrejsetilladelse med henblik på udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed meddeles efter den nationale fremmedlovgivnings bestemmelser skriftligt, f. eks. i form af et stempel i passet eller et andet dokument. Indrejsetilladelsen er personlig og kan ikke overdrages.
- 2) Gyldigheden af den første indrejsetilladelse kan begrænses tidsmæssigt. Derefter kan indrejsetilladelsen efter ansøgning forlænges med endnu en periode og/eller få ubegrænset gyldighed, hvis de i de nationale bestemmelser fastsatte betingelser for adgang til erhvervet fortsat foreligger.

Punkt 5

- 1) Enhver ansøgning om forlængelse skal, såfremt medlemsstaternes lovgivning kræver det, være ledsaget af dokumenter, hvoraf det fremgår, at den selvstændige erhvervsdrivende frembyder de nødvendige garantier for den fortsatte lovlige udøvelse af erhvervet.
- 2) Det kan i det mindste på tidspunktet for forelæggelsen af en ansøgning om forlængelse, jf. punkt 4, stk. 2, undersøges, om virksomheden reelt udøves, om den er i overensstemmelse med den, der er givet tilladelse til, om den erhvervsdrivende kan leve af indtægterne fra denne virksomhed, og om virksomheden fortsat opfylder kravene i punkt 2, stk. 1.
- 3) Eventuel yderligere kontrol fra medlemsstaternes side kunne i princippet være begrænset.

Punkt 6

- 1) Medlemsstaterne kan på de betingelser, der er fastsat i den nationale lovgivning, give tredjelandstatsborgere, der ønsker at levere en tjenesteydelse, tilladelse til indrejse på deres område for at udføre det relevante arbejde i forbindelse med leveringen af den pågældende tjenesteydelse.
- 2) Ved »leverandør af tjenesteydelser« forstår en selvstændig (med bopæl i udlandet), som af en person,

der er bosat i en medlemsstat, er blevet anmodet om mod vederlag at udføre en bestemt og tidsbegrænset opgave i form af en tjenesteydelse.

Punkt 7

En person, der allerede opholder sig på en medlemsstats område som studerende, praktikant, sæsonarbejder, leverandør af tjenesteydelser eller arbejdstager på kontrakt eller af anden grund, vil som hovedregel ikke få tilladelse til at forlænge sit ophold med henblik på at etablere sig som selvstændig. Vedkommende skal forlade landet, når det formål med opholdet, som lå til grund for indreisen, er faldet bort.

Punkt 8

- 1) Det bør principielt undgås, at personer, som får indrejsetilladelse med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, senere overgår til at arbejde som lønmodtagere.
- 2) Medlemsstaterne kan give selvstændige erhvervsdrivende, som har erhvervet ret til et langvarigt/permanent ophold, tilladelse til eventuelt at ansøge om en arbejdstilladelse for at kunne arbejde som lønmodtagere.

Punkt 9

En selvstændig erhvervsdrivendes ægtefælle og deres ugifte børn under en maksimumsalder, der afhængigt af den enkelte medlemsstat ligger mellem 16 og 18 år, får principielt tilladelse til at slutte sig til den pågældende selvstændige på de betingelser, som er fastsat i den resolution om familiesammenføring, som EU-ministre med ansvar for indvandring vedtog den 1. juni 1993.

Punkt 10

- 1) Medlemsstaternes bestemmelser, som gør det muligt at nægte indrejsetilladelse af hensyn til den offentlige sikkerhed og orden, berøres ikke af denne resolution.
- 2) Medlemsstaternes erhvervsmæssige og fagets regler samt bestemmelserne om gensidig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationsbeviser berøres ikke af denne resolution.

Punkt 11

Denne resolution forhindrer medlemsstaterne i at forbeholde sig ret til med forbehold af deres egne lovgivninger at give tredjelandstatsborgere indrejsetilladelse, hvis de foretager meget betydelige investeringer i den pågældende medlemsstats handel og industri, og hvor der er vægtige økonomiske årsager, som berettiger fravigelser af de principper i denne resolution, der begrænser den erhvervsmæssige virksomhed, som tredjelandstatsborgere er beskæftiget med.